

Hrdý bud', žes...

verze: 15.4.2020

Jako generálka

+ komplet Miluška Voborníková

+ 1 str. tělocviku

hrají:

Jitka Pešinová

Markéta a Michaela Chudobová

Martina a Kačka Urbanová

Adélka a Natálka Halíková

Přemek Čáp

scénáře a režie:

Jan Švimberský

(během příchodu diváků do sálu hraje potichu internacionála a podobné)

1.část – Olinka

ZVUK HB 02 Dobrý den

(2 pionýrky a 2 Jiskřičky v krojích tančí a zpívají „Dobrý den“)

PIONÝRKA 1 + JISKRA 1 (přitančí zleva)

Vlaštovky se před kasárnou dali do křiku,
Ranní vlak už v dálce píská plný dělníků.
Rozhlasovou půlhodinkou probouzí se ves,
Jakoupak si zazpíváme dnes?

(odtančí doleva)

PIONÝRKA 2 + JISKRA 2 (přitančí zprava)

Za ohradou na cvičišťě cesta zatáčí,
Ani vojna nezavoní sama koláči.
Každému nám někde kvete u zahrádky bez
Jakoupak si zazpíváme dnes?

(odtančí doprava)

VŠICHNI

(1+1 přitančí zleva)

Dobrý den, maminko v šátku,
Ať Vám Slunce brzy prádlo usuší.

(2+2 přitančí zprava)

Dobrý den, kolono chlápků,
Hodně dobré atmosféry do duší.

Dobrý den, tátové v díle,
Vaši kluci z vojny pozdravují vás.

Dobrý den, všechny naše milé,
Dobrý den, lidé kolem nás.

Dobrý den, dobrý den, dobrý den,
Lidé kolem nás.

(Všechny tanečnice odtančí dozadu)

(někdo zapne zvonění budíku)

POUZE Pokud nezvoní budík na peřináku (ZVUK HB 03 Budík)

- za peřinákem ze země vstává Helenka, zapíná rádio.

ZVUK HB 04 Rozcvička

- zní rozhlasová rozcvička asi dvě minuty – Helenka cvičí v noční košili, ostatní cvičí v pozadí)

HELENKA: Včera byl důležitý den. Včera jsem byla poprvé recitovat na recitační soutěž, protože už tam můžu, protože už jsem velká. Mrňata z první třídy tam samozřejmě nemůžou, ale my velký jo, protože už chodíme do druhý Bě.

Soudružka učitelka mi do soutěže vybrala moc pěknou básničku: Můj táta komunista.

Doma se táta trošku divil

TÁTA: Tak co Helenko, co je nového ve škole?

HELENKA: Budu recitovat na recitační soutěži a Soudružka učitelka mi do soutěže vybrala moc pěknou básničku

TÁTA: Ano? A jak se jmenuje?

HELENKA: Můj táta komunista.

TÁTA: Ať si to ta zasraná komunistka přednáší sama !!!.

HELENKA: a pak si šel zakouřit do sklepa. Tam on totiž chodí, když si potřebuje něco důležitého promyslet a když přišel, řekl že si to dole promyslel a vybral mi jinou básničku, která se jmenuje Školní brašnička, napsal ji nějaký asi moc slavný pán, protože to byl nejslavnější čech, akorát se pak ukázalo, že asi neexistoval, tak nevím.. Ale básnička se mi moc líbila, když mi ji táta recitoval.

TÁTA:
(recituje z desek)

Jára Cimrman
Školní brašnička

Má školní brašničko s penálem dřevěným,
s tebou jsem chodíval zeleným osením.

V tobě jsem nosíval většinou jedničky,
k radosti tatíčka, k radosti matičky.

Učitel Voříšek dávno již pod drnem,
choulí se v hrobečku v kabátku chatrném.

Má školní brašničko s penálem dřevěným,
jak se ti Voříšku, jak se ti odměním.

(na Helenku do zákulisí) Už budeš?

HELENKA: Ne, ještě aktovku *(nebo tak něco)*

Má školní brašničko s penálem dřevěným,
jak se ti Voříšku, jak se ti odměním.

Vše cos mě naučil, předám teď národu,
semínka z brašničky vydají úrodu.

(na Helenku do zákulisí) Už?

Vše cos mě naučil, předám teď národu,
semínka z brašničky vydají úrodu.

HELENKA: *(oblečená jako školačka s aktovkou)* Tak jsem ji teda včera na tý soutěži recitovala a docela se mi to povedlo. Docela dost myslím. Určitě víc než našemu školníkovi, co pije hodně piva a přihlásil se taky, ale přišel na řadu až úplně nakonec a myslím, že si kvůli tomu tu básničku hodně zkrátil. Řekl jen: "Děti..., je vás jako smetl" pak se dlouho ukláněl, pak ho odvedli z jeviště a pak už se čekalo jen na porotu, aby nám řekli, kdo vyhrál. Vyhrál pan učitel co recitoval o Poháru který drží v své dlani od Františka Gellnera o kterém nás učil. On totiž ten pan učitel učí literaturu, ale hlavně byl vedoucí tý poroty, co rozhodovala, kdo vyhraje.

Ale mě se nejvíc líbila krásná básnička, kterou recitoval Dvořáček ze čtvrtý Bé o jednom pánovi. Ten pán se jmenoval Hrdý Budžes, byl velice statečnej a vytrval, i když měl všelijaký potíže. Já mám taky potíže, hlavně proto, že jsem tlustá a všichni se mi smějou. Ale včera jsem si řekla, že se nedám. Budu jako ten Hrdý Budžes a vytrvám.

Jinak se mi včera stala taková nemilá věc. To totiž říká ředitel z divadla — nemilá věc — a toho já totiž znám, protože máma je herečka v tom divadle a táta taky. A ten ředitel, právě když chce hercům říct, že je něco špatně nebo tak, tak řekne:

ŘEDITEL: „Soudruzi je to taková nemilá věc.“

HELENKA: Já ho vlastně nemám moc ráda, protože vypadá, jako když se lebka usmívá. Lebky a kostry se bojím ze všeho nejvíc. Taky se dost bojím čertů a taky psů, protože mě jednou jeden kousnul do nohy, ale to bylo v Zákopech u dědy a u babičky. Ale nemilá věc se mi líbí, to se prostě tak říká.

Včera, když jsme přišli do školy, tak nám pani učitelka Koláčková řekla, vlastně ne když jsme přišli do školy, ale když škola skončila, tak nám řekla, ať zůstaneme ještě chvíli potichu sedět, že nám musí něco říct. A byla taková vážná, že jsem sihned myslela, že to právě bude nějaká nemilá věc.

Jako když nedávno nám taky řekla, že nám něco řekne, a zavolala k tabuli Hrůzu a dala mu nanuka a Hrůza tak divně koukal, ale on tak kouká vždycky, dost divně. A řekla:

UČITELKA: „Děti, váš spolužák Láďa Hrůza od nás odchází a jde do pomocné školy, tak mu všichni hezky zatleskáme.“

HELENKA: A včera zase nám řekla:

UČITELKA: „Děti, stalo se něco moc smutného, vaše spolužačka Olinka Hlubinová umřela, protože byla moc nemocná od srdce.“

HELENKA: A tak jsme se všichni lekli a pak jsme šli domů. A já teď na to pořád musím myslet. Ta Olinka sice není z druhé B jako já, je z áčka, ale stejně. Má takový krátký černý vlasy a hrozně hezky kreslí. Já ji ani moc neznám, ale pani učitelka nám hodněkrát ukazovala výkresy, co Olinka kreslila, protože jsou hezký. Teďka umřela, tak už ji asi nevidím, ale ty výkresy může pani učitelka klidně ukazovat pořád. To je dost divný.

Doma jsem to hned vyprávěla a ptala jsem se, jak to, že umřela, když to je malá holčička, protože já už vím, že někdo umře a pak už nikdy nepřejde domů ani nikam, ale hlavně, když je starej. A taky jsem se ptala, co to je od srdce, a prej je to tak, že srdce je nejhorší nemoc. Jak má někdo srdce, tak skoro určitě umře. Máma mi pak dala dvě sušenky, asi proto, že jsem byla smutná jako pes. Tak mám radost a pořád jsem smutná.

Před prázdninami se mi to taky stalo. Měla jsem radost, protože jsem dostala na vysvědčení jedničky a šli jsme na darty, já jinak na darty nesmím, protože jsem tlustá, tak jsem měla radost a taky, že byly prázdniny, ale byla jsem smutná, protože nám řekli, že umřela naše pani družinářka Olga Jeřábková. Ale ta se umřela sama. To nám neřekli, to mi řekli doma, že se otrávil. Ona totiž se otrávil plynem a spolu s tím plynem vybuchla a spolu s tím plynem a Olgou Jeřábkovou vybuchl celej byt kde bydlela a spolu s tím bytem, plynem a Olgou Jeřábkovou vybuchl celej barák a spolu s tím barákem, olgou a bytem a plynem vybuchli ještě nějaký úplně cizí lidi. A já nevím proč, protože byla hodná, svěží, žádoucí a veselá a já jsem ji měla ráda, protože mě schovala, když jsem kousla Zdenku do ruky, protože jsem s ní nechtěla dělat dvojici na oběd, a ona chtěla a nedala si to vysvětlit, že já nechci. A pak jsem se bála, co mi udělá její maminka, pani Klímová, až si pro ni přijde do družiny a uvidí tu zakousnutou ruku. Pani Klímová je taky učitelka u nás ve škole, ale učí velké děti ruštinu. A Zdena brečela a já jsem seděla ve družině radši pod stolem a taky jsem brečela, než mě pani družinářka schovala k sobě.

Jenže Kačenka, tak já říkám totiž mojí mámě, jenže Kačenka taky nevěděla, proč si to ta pani družinářka udělala. Tátovi potom v kuchyni říkala, že ji určitě uštvaly ty svině. Tak to museli být buď Rusáci nebo komunisti, protože Rusáci a komunisti jsou svině, ale nesmí se to říkat. Ale Kačenka s Andreou Kroupovou to stejně pořád říkají, zpívají protirusáckou písničku Už troubějí, už troubějí, na horách je Lenin a Kačenka mi nechce dovolit chodit do jiskřiček, protože jiskřičky a pionýři jsou prej malý komunisti.

JISKRA 1: Slibuji dnes přede všemi, jako jiskra jasná, chci žít pro svou krásnou zemi, aby byla šťastná.

JISKRA 2: Jiskřičky jsme ještě malé, máme však svůj cíl. Budeme se dobře učit, aby byl vždy mír.

JISKRA 1: Jiskra mluví pravdu.

JISKRA 2: Jiskra je zvědavá.

JISKRA 1: Jiskra ráda cvičí, zpívá, kreslí a hraje si.

JISKRA 2: Jiskra je pracovitá a pomáhá rodičům.

JISKRY SOUČASNĚ: Jiskra chce být pionýrem.

HELENKA: Tak já nevím, z naší třídy tam chodí celá třída a já bych tam taky chtěla chodit. Já už chodím na němčinu, na kreslení, na recitování a ještě do baletu, protože jsem tlustá, tak musím cvičit. Ale do jisker bych taky ještě chtěla.

Na němčinu nikdo nechodí, jenom já sama, k pani učitelce Freimanové, co mě učila loni v první třídě a pak šla do penze nebo kam. Přestala nás učit ve škole a učí teď u sebe doma jenom mě.

Do baletu chodí hodně dětí, hlavně holčiček, ale ty jsou všechny moc hezký a nikdo tam není tlustý, jenom já, a tak se mi smějou, když cvičím a pořád. Já tam mám taky kamarádku, ale to je ta pani, co nás učí tancovat, protože to je Kačenky známá z divadla. Říká tam do rádia, kdo má jít na jeviště, to se jmenuje inspicientka. Před tím byla opravdická baletka, ale už je taky tlustá.

Nejlepší ze všeho je výtvarnej kroužek u pana Pecky v kulturáku, tam se mám dobře. Tam kreslím a maluju a hlavně modeluju. Pak se to vypálí v peci a je socha.

Včera pan Pecka říkal, že slyšel, že se teď budou nosit kalhoty jako zvon, nahoře úzký a tenký a dole široký a hodně barevný. Taky říkal, že on ze sebe kašpara dělat nebude a ty kalhoty, že bude nosit jen přes mrtvolu. A mně se to taky nelíbí a pan Pecka je z Prahy a je to sochař. Andrea Kroupová už takový kalhoty nosí a je velice krásná, ale Kačenka je stejně mnohem hezčí. Andrea mi říkala, že ženská nikdy nemůže bejt sochař, ale pan Pecka říká, že chytrá ženská může bejt všechno, co chce.

Já myslím, že pani učitelka Freimanová, co mě učila v první třídě a co mě teď učí německy, ta že je moc chytrá. Hlavně proto, že umí německy a taky proto, že umí povídat věci, který mi pomůžou, když mám nějaký potíže v hlavě, jako včera s tou Olinkou. V první třídě mě Kačenka chtěla přihlásit do kostela na náboženství, ale pani učitelka Freimanová jí to rozmluvila, že prej budu mít i tak dost potíží. To právě myslela ty moje potíže v hlavě a ty já teda asi určitě mám.

Když jsem šla včera domů z němčiny, tak už byla tma a bylo moc krásný počasí, protože strašně padal sníh a foukal vítr a svítily všechny výlohy a byly v nich vánoční ozdoby a na nejvyšších domech svítily červený komunistický hvězdy. A Tak jsem šla hodně pomalu, abych si to pěkně užila, a trochu jsem jedla sníh, to můžu, ten není vůbec žádnéj sladkej, a dělala jsem stopy. A pak jsem se na chvíli zastavila u papírnictví, protože to já mám nejradši, a dívala jsem se na ty krásný voňavý pastelky a čtvrtky a všechny různý barvičky a milovaný věci. Na tý výkladní skříní byla dole jinovatka s kytičkama a hvězdičkama, tak jsem si sundala rukavice a napsala jsem prstem na sklo: Ježíšku, prosím tě, přines mi fixy, ale ne ty obyčejný, ale ty co jich je tam hodně, i růžová a oranžová a modelínu, kdyby to šlo. Já budu moc hodná, když to půjde. Děkuji ti, Helena Součková, Antonína Zápotockého 429, Ničín V. a pak jsem honem utíkala domů a dvakrát jsem upadla. Doma se na mě Kačenka zlobila.

MAMINKA: „Helčo, ty zase vypadáš jako polskej žid, Kabát máš přepnutej, šálu couráš po zemi, čepici máš v kapse, celá jsi ňáká zmáčená. Taková chytrá holčička a chodíš jak z pomocný školy. Měla by ses nad sebou zamyslet“

HELENKA: Ale vždyť já už teď jsem hrozně zamyšlená

2.část – Vánoce

[ZVUK HB 05 Ježíšek](#)

(Táta přináší stromek, Holčičky ozdoby, Maminka skleněnou mísu s lodičkami.

Holčičky zdobí stromek, táta leje vodu do misky.- zapalují lodičky ve skořápkách a plechový cinkající stromek)

HELENKA: Už jsem úplně ve Vánocích, sice budou ještě za strašně dlouhou dobu, asi za čtrnáct dní, ale já už na ně pořád myslím. Já mám vánoce úplně nejradši. Táta se mnou vždycky dělá tradice. Třeba lití olova, nebo tak. ..a nosí místo normálního oblečení vánoční věci, kterým se smějeme a Kačenka mu říká, ať hlavně nechodí ven, že vypadá jak kašpar.

[ZVUK HB 06 Vánoce, vánoce přicházejí](#)

VŠICHNI: Vánoce, Vánoce přicházejí, zpívejme přátelé, po roce
Vánoce, Vánoce přicházejí, šťastné a veselé.

OBĚ HOLKY: Proč si děda říci nedá, tluče o stůl v předsíni
a pak běda, marně hledá kapra pod skříní.

Naše teta peče léta na Vánoce vánočku,
nereptáme, aspoň máme něco pro kočku.

VŠICHNI: Vánoce, Vánoce přicházejí, zpívejme přátelé, po roce
Vánoce, Vánoce přicházejí, šťastné a veselé.

OBĚ HOLČIČKY: Bez prskavek tvrdil Slávek na Štědrý den nelze být
a pak táta s Minimaxem zavlažoval byt.

Tyhle ryby neměly by maso mítí samou kost,
říká táta vždy, když chvátá na pohotovost.

VŠICHNI: Vánoce, Vánoce přicházejí, zpívejme přátelé, po roce
Vánoce, Vánoce přicházejí, šťastné a veselé.

HELENKA: Jenom mě mrzí, že Kačenka je na mě ještě zase už mrzutá a to se mi před Ježíškem zrovna nehodí, aby si nemyslel, že nějak moc zlobím, když já nezlobím, jenom mám všelijaký nedorozumění.

Jako třeba s těma jménama.. Já se totiž doopravdy nejmenuju Součková jako Kačenka, ale jmenuju se Freisteinová jako Karel Freistein, co byl něco jako můj táta. Ale můj táta to přitom nebyl, protože ho vůbec neznám a on mě taky nezná a vůbec tady nebydlí, jenom ho mám nějak v krvi.

Zákopecká babička si myslí, že jsem ještě malá a nemám rozum a schválně říká o Freisteinovi hezký věci, abych ho měla ráda a píše mu o mě dopisy jak na něj myslím, ale to taky není žádná pravda.

Měla jsem jenom Kačenku a teď máme Pepu a Pepička a Pepa je můj opravdickej táta. Jenže Kačenka se pořád jmenuje Součková jako vždycky, protože je herečka a to se tak dělá. A Pepa se jmenuje Brďoch a Kačenka se někdy píše Součková a někdy Brďochová anebo taky Součková-Brďochová. Jenom já jsem Freisteinová a vůbec to nechci a ve škole se mi smějou.

Pani učitelka Koláčková, když byla v září ještě úplně nová a chtěla vědět, jak se jmenujeme, ona už to tedy věděla dávno, ale chtěla to vědět konkrétně od nás, tak když došla ke mně, tak řekla:

UČITELKA: „No né, děti, už jste něco takového viděly? *(píchná do Helenky ukazovátkem)* Tady Helenka se jmenuje Freisteinová, její maminka se jmenuje Součková a tatínek se jmenuje Brďoch. To jsem tedy ještě neviděla. No, u divadla se to asi tak nebere. To je asi nevlastní tatínek, vid', Helenko?"

HELENKA: Celá třída se mi smála, i když to už dávno věděli a před tím se nesmáli, teda kvůli tomu.

Tak já si sama říkám Součková, třeba když píšu Ježíškovi nebo nějaké jiné důležité osobě, nebo na sochání a pan Pecka to uznává. Ale kluci ve škole, vlastně i holky, ty se vždycky opičí, mi říkaj okoun, to je prej ňáká hodně divná ryba. Nebo mi říkaj atomová bomba. A teď mi, to zavinila pani učitelka Koláčková, začali říkat Frankensteinová.

Ale teď budou zimní prázdniny a Ježíšek a už mi nic nehrozí. Hlavně aby to se mnou a s modelínou a s fixama dobře dopadlo. Možná bych mohla Ježíška taky poprosit, abych už se nejmenovala Freisteinová, ale Součková. Brďochová nemůžu, protože to by mi zase říkali — ty brďo — nebo by mi mohli říkat Prďoch a to by mi teda vůbec nepomohlo.

Ještě se mi taky stalo s tím nedorozuměním, že jsem strašila Pepička, že je v pekle. Pepíček ležel v postýlce a trochu už spal a já jsem u něj seděla a pořád jsem opakovala:

ZVUK HB 07 Čelisti, nebo Vřiskot

„Jseš v pekle. Jseš v pekle. Já jsem starej čert. Jseš v pekle.“ A povedlo se to, protože Pepíček tomu věřil a začal brečet. Jenže přišla Kačenka a všechno to slyšela, protože já jsem tomu taky už věřila a nedávala jsem pozor. Tak se Kačenka rozzlobila a pořád se zlobí.

Jenže já jsem to nemyslela ošklivě, já mám Pepička moc ráda, jenom jsem chtěla vyzkoušet, jestli mi to bude věřit, když mě přece vidí, že jsem to já.. Jenže Pepíčkoví jsou dva a půl roku a prej se s ním nic zkoušet nesmí. Dokonce ani když jsme u babičky v Zákopech.

Zákopecká babička je moc hodná, ale umnutá a moc si poroučí, i dědečkovi. Do Zákopů jezdíme každou sobotu a neděli a vždycky se tam strašně pohádáme, hlavně Kačenka s babičkou. A všechno je to kvůli Freisteinovi, protože mu babička pořád tajně píše, že jsem smutná, že mám zápal plic, že nesmím buchtu a že bych je chtěla, a všechno je to jako pravda, ale pravda to není. Freistein je v cizině, která je strašně daleko a jmenuje se Ňujork. Jednou mi poslal panenku, jmenuje se Karla po Freisteinovi a nemám ji ráda, tak jí říkám příjmením pani Ňujorková. Ten Ňujork ale není země, je to město jako třeba Ničín, ale bydlí tam víc lidí a ta země se jmenuje Amerika.

Taky jsem vlastně měla ještě tu nepříjemnost s tím hokejem. V televizi dávali hokej — naši proti Rusům — a na to se všichni chtěli dívat. Já taky, poněvadž mi Kačenka slíbila, že když vyhraje, dostanu čokoládu. Prohráli jsme 3:2, tak jsem dostala kvůli blběm hokejistům pomeranč. Když jsem Kačenku poprosila, že to radši nechci nic, řekla — co by za to daly děti v Biaffře — a musela jsem ho sníst, protože Kačenka byla pěkně naštvaná. Tak jsem byla taky naštvaná.

Večer před štědrým dnem jsme dělali další tradici. Šli jsme s Kačenkou a Pepou k panu Dusilovi na návštěvu. Pan Dusil má totiž barevnou televizi a v té televizi zrovna dávali pohádku ze Sovětského svazu, která se mi moc líbí a jmenuje se Mrazík a dávají ji vždycky každý rok.

ZVUK HB 08 reklamy, hlasatelka, znělka

VYPRAVĚČKA: Sním, či bdím? Je to sen? Totéž ráno, tentýž den. Ale to už jinde jsme, je to jiná vesnice.

Synáčku?
no co ještě?
A nezapomeň na mě v tom světě.
Dobrá.
Pomáhej slabším.
Dobrá.
A silnějším ustupuj.
Dobrá. Ty ty ty ty ty ty...
Váňo, Váňo, Ivánku, nikam už nepospíchej, zaskoč si k nám za branku, na má okno zaťukej.
Ty ty ty ty ty ty...
Nechod' Váňo v širý svět, přijdi si k nám posedět, jablíčko ti dáme, hihihih, pak si zaspíváme.
Ty ty ty ty ty ty...
Loupit, neloupit, sežrat, nesežrat, krá, krá.
Hu hu hu hu...
Co je?
My tě teď oloupíme.
Mě?
Tebe
Nu což loupežníčkové, olupte.
Ááá to je moje, to je moje, to je moje...
(klacky) Hvííí, hvííí, hvííí...
Pročpak ty klacky nespádnou zpátky?
Počkejte do zimy, loupežníčkové, spadnou.
Do zimy? Ten člověk musí mít ale ukrutnou sílu. No jo no jo no jo. Tóóó jóóó.

VYPRAVĚČKA: Jak dlouho se toulal Ivan po širém světě, o tom nic nevíme. Zašel až do dalekých neznámých krajin.

1+2 DĚDEČEK HŘÍBEČEK: *(střídají se)* Ivánku, Ivánečku, Ivánečku
IVAN: Co je? Kdo si to tu se mnou hraje na schovávanou?
1 DĚDEČEK HŘÍBEČEK: Já
IVAN: Ty?
1 DĚDEČEK HŘÍBEČEK: Ano já.
IVAN: A nejsi ty dědečku čaroděj?
1 DĚDEČEK HŘÍBEČEK:..tak trošičku čaruju, ale je mi tu smutno.

IVAN: Smutno?

1 DĚDEČEK HŘÍBEČEK: Smutno, pojď zahrajem si spolu na honěnou, chceš?

IVAN: S tebou? Na honěnou? Co myslíš? Vždyť tě hned chytnu.

1 DĚDEČEK HŘÍBEČEK: No tak dobře, když mě chytneš, daruju ti pevný luk a hbité střely. Platí?

IVAN: Platí

1+2 DĚDEČEK HŘÍBEČEK: (*střídají se*) Ivánku.... Ivánku.... Chi chi chi... Ivánečku... Nechytli, nechytli, nechytli chi chi chi. Tak co chytli si mě?

IVAN: Vyhráváš

2 DĚDEČEK HŘÍBEČEK: Za to, žes přiznal svou porážku, dám ti to co jsem ti slíbil.

IVAN: Ó to jsou kouzla

2 DĚDEČEK HŘÍBEČEK: Odpuť. Já to jinak ani nedovedu.

IVAN: No ty jsi čaroděj.

2 DĚDEČEK HŘÍBEČEK: Ivane

IVAN: Co je?

2 DĚDEČEK HŘÍBEČEK: Vrať se.

IVAN: A proč?

2 DĚDEČEK HŘÍBEČEK: Na to hlavní jsi zapomněl.

IVAN: Nu nač jsem ještě zapomněl?

2 DĚDEČEK HŘÍBEČEK: Zapomněl ses starému člověku poděkovat a k zemi se mu uklonit.

IVAN: Nerad se klaním hned, to potom bolí hřbet.

2 DĚDEČEK HŘÍBEČEK: Ivane?

IVAN: Ať se ti medvěd klaní až k zemi.

2 DĚDEČEK HŘÍBEČEK: Nu což Ivane. Má být po tvém. Medvěd se mi pokloní až k zemi, ale ty při tom ohneš svůj hřbet.

HELENKA: Tak a je to! Ježíšek možná neexistuje! Dostala jsem modelínu a pastelky a fixy, ale zase jenom ty malý, a jednu panenku a *Kocoura Mikeše* a ještě další knížky a nějaký oblečky, který mě nebavěj. A já jsem tu modelínu viděla zastrčenou vzadu ve špajzu, když jsem si tam chtěla vzít jeden nebo v nejhorším případě dva vanilkový rohlíčky. Tak to mám za to.

Ve škole to říkali už dávno, že to je jenom jako. Krátká říkala, že ty dárky nosej dospělý lidi, a Eliáš říkal, že se ho babička pokaždý zeptá, Jiříčku, co ti mám dát k Vánocům, a pak mu vždycky dá ponožky. A prej, že to ví každej. Ale zase voni děti věřej všelijakým hloupostem jako třeba, že Jana Husa ve filmu *Jan Hus*, co se mi moc líbil, musel hrát trestanec odsouzený k smrti, protože ho nakonec upálili. To já vím, že to tak není, že to byl normální herec Štěpánek a že byl naživu i potom. Ale ve třídě mi to nikdo nevěřil, tak já jim taky moc nevěřím. Já myslím, že maj dost hloupý maminky a tatínky.

Třeba když jsem přišla poprvý do školy, tak mi hned na prvním obědě jeden chlapec řek, že jeho tatínek má nákladák a tím nákladákem mě přejeje. Vůbec nevím proč, já jsem mu řekla jenom ahoj a jak se jmenuju.

To mi teda dost pokazilo náladu. Ale jindy mám zas náladu dobrou, třeba když se jede s divadlem na zájezd. Divadelní zájezd, to není obyčejný výlet, to znamená, že divadlo které normálně hrajeme u nás v Ničíně jedeme hrát někam do úplně jinýho města. Jezdí se tam autobusem, protože jedou všichni herci a režisér a koncipientka a osvětlovač a nápověda a... a když to nemám pokažený trojkou, dvojkou nebo nějakou jinou potíží, tam mě Kačenka s Pepou vezmou sebou a já pak mám hned dobrou náladu a radost. Do divadla v Ničíně chodím skoro každej den, tak mám vlastně každej den velikou radost. A když se jede na zájezd, tak je to ještě mnohem lepší.

Jak jsem přicházela, tak jsem viděla, že se Pepa s Kačenkou baví s Luděkem Starým, tak jsem začala být trochu trop na nervy, jak říká záko-pecká babička, protože Luděk Starý se mi líbí a Kačenka to ví a dělá si ze mě schválně legraci.

MAMINKA: „Helčo, nápadník s pouhou maturitou mi nesmí přes práh.“

HELENKA: A klidně to řekne před Ludkem, schválně. Mně je hned hanbou do pláče a mám vztek. Vždyť já si ho přece nechci vzít, protože už je ženatý. I když Luděk mi říká:

LUDĚK: „Helenko, nic si z toho nedělej, Kačenka se bojí, že si tě vezmu za druhou ženu, až se rozvedu, a nepřeje naší lásce, protože tou dobou už bude stará bába.“

HELENKA: Já dobře vím, že tak to není, to je dospělá legrace a Kačenka to na mě neměla prozrazovat, když ví, že jsem ještě malá a ošklivá. Ale v divadle to nikomu nevadí, to je fakt. Všichni mě mají rádi. Třeba, pan Dusil - to už je starej pán, co hraje krále a kouzelný dědečky, se pokaždý ukloní a říká mi — rukulíbám, komteso Heleno. Nabídne mi sisinku a já si vezmu, protože by mu bylo líto, kdybych si nevzala, a taky proto, že tu sisinku prostě chci.

Jo a pan Dusil má mladou milenkou Mílu, ona je prý mladší než Kačenka, ale není tak hezká. Já myslím, že by mohla hrát nanejvýš něčí sestru. Pak už jsme nastoupili do autobusu a jeli do Čáslavi.

HELENKA: Pan řidič měl puštěný rádio, v rádiu hráli moji oblíbenou píseň *Malovaný džbánku, z krumlovského zámku* (*zpívá malovaný džbánku*)

A pak hlásili, že v Praze shořel Veletržní palác.

Chtěla jsem se Kačenky zeptat, jestli se bude na ten Veletržní palác dělat sbírka mezi chudými lidmi, jako když shořelo Národní divadlo? Ale už jsme byli v Čáslavi a nebyl čas.

HOLČIČKA 1: V Čáslavi zemřel slavný husista Jan Žižka, na kterého křičeli — chraň Holého a vystřelili mu oko a pak ještě jedno u hradu Rábí.

HOLČIČKA 2: Čáslav je starobylé a krásné okresní město.

HELENKA: Na záchodě v hotelu, kde jsme bydleli, bylo napsáno:

.Na kostele zvoní zvon, Seru, sereš, sere on. (*holky zacpávají holčičkám uši*)

Na mou věru jak tak seru, tak mi přišlo na mysl, jak sral kníže Přemysl.

HOLČIČKA 1: Kníže Přemysl? Kníže Přemysl byl oráč, který se oženil s kněžnou Libuší aby mohl být kníže a mohl bojovat v Dívčí válce a vládnout

HELENKA: A pod tím:

Husáku, Husáku, co to neseš v zobáku?

Nesu husu mraženou, o sto procent zdraženou.

HOLČIČKA 2: Gustáv Husák byl komunista, který se kamarádil s Rusákama aby mohl být prezidentem a mohl po válce vládnout.

(*holky odvedou holčičky pryč*)

HELENKA: A ještě pod tím:

Dělej mi to zezadu!

Tomu jsem nerozuměla, tak jsem se na to při večeři zeptala Kačenky. Jenže Kačenka řekla:

KAČENKA: (*zakucká se*) No to já vůbec nevím, co by to mohlo znamenat.

LUDĚK: (*k mamince*) Jen neříkej (*k Helence*) Možná by ses mohla zeptat Andrey Kroupové, ta by to mohla vědět.

HELENKA: A smál se u toho a Pepa s panem Dusilem, co s námi seděli u stolu, se taky smáli. Chtěla jsem se jít Andrey zeptat, ale Kačenka mi to zakázala a řekla:

MAMINKA: *(mračí se na Ludka, nebo do diváků)* Mohli byste se stydět, před tím dítětem.

HELENKA: Viděla jsem, že se velice mračí, tak jsem se už radši na nic neptala a stejně jsme už museli jít do kulturního domu hrát.

----- přestávka -----

ZVUK HB 08 Dítě školou povinné

3.část – Tělocvik

Všechny holky: *bílé tričko s krátkým rukávem, dlouhé tmavé tepláky, cvičky,*

Mates: *sportovní čelenka, bílé tílko, rozepnutá modrá tepláková souprava s bílými pruhy, tenisky, na krku píšťalka, v ruce fotbalový míč a sportovní taška se sportovním náčiním.*

Rekvizity: *Fotbalový míč, taška, gumové granáty, lehké granáty*

(holky a holčičky si hrají, skáčou gumu, hází míčem školku a podobně)

(Po hudbě přichází tělocvikář Mates, píská na píšťalku, dribluje míčem, občas mu uteče)

TĚLOCVIKÁŘ: *(vojensky)* Kdo má nástup? Nikdo? Tak to udělám sám.

Třído na půj povel končit. Za mnou nastoupit. No jedem jedem jedem. Vyrovnat. Halíková, ty nevíš co je to vyrovnat? *(kontroluje úbory)* ...Nooo proto

Třído, sportu zdar !

VŠICHNI: Nazdar !

MÍŠA: No nazdar

TĚLOCVIKÁŘ: Proč jako? *(vsichni se hihňají)* 10 dřepů. A teď mi řekni kdo chybí.

MÍŠA: Helenka, Helenka Součková

TĚLOCVIKÁŘ: Proč jako?

MARKÉT: Prý si potřebuje odpočinout a připravit nějaký pytlíky.

TĚLOCVIKÁŘ: Jaký pytlíky? Nácvik chemického poplachu je až zítra. A po čem si asi tak potřebuje odpočinout před tělocvikem? *(sedne si jako seděla Helenka na záchodě)* Možná po tom věčným hraní tady ne? Až přijde ať se u mě hned hlásí. Pohov! V dnešní dvojhodině máme následující program: Nejdřív budeme běhat, pak házet granátem a na závěr si zopakujeme spartakiádní sestavu. *(Markét se hlásí)* Co je Chudobová?

MARKÉT: Soudruhu učitelí, nemohli bychom nejdříve házet a pak běhat?

TĚLOCVIKÁŘ: Proč jako?

MARKÉT: My jsme po běhání vždycky strašně utahaný a nic nehodíme.

TĚLOCVIKÁŘ: *(ke všem)* Jste tady učitelem vy, nebo já?

VŠICHNI: Vy !

TĚLOCVIKÁŘ: *(chvilku přemýšlí)* ...Nooo proto. Takže ... připravit se!! ...Pozoor!! ... Začneme házením granátem.

Tady si rozeberte granáty *(podává těžké granáty, které mu popadají na zem)* a postavte se sem.

(kreslí na forbině čáru a ukazuje na diváky) Ostatní budou měřiči, budou hlásit do které řady jste dohodily a házet granáty zpátky. *(holky se rozcvičují, každá má jeden lehký granát)*

(do diváků) Rozuměli? Neumíš odpovídat? ...Nooo proto. Hlavně dávejte bacha, ať víte cí granát vás trefil.

Takže ... připravit se!! ...Pozoor!! ...Pal!!

- Švédská bedna
- Běh
- Spartakiáda

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

•

4.část – Partyzán

HELENKA: Naši mi dovolili chodit na jiskřičky! Nejdřív se zavřeli v kuchyni a hrozně na sebe křičeli, pak s tý kuchyně vyběhli, běhali po bytě a práskali dveřma. A pak se do tý kuchyně vrátili a řekli, že jestli chci, tak na ty jiskřičky můžu chodit. Kačenka teda byla uplakaná a mluvila dost sprostě. Ale já si myslím, že jiskřičky nejsou vůbec žádný zasraný a že to bude prima. Náš oddíl se jmenuje Veselí lumíci a naše paní vedoucí je slečna Anděla a chodí už na gymnázium.

Já už jsem s nima byla na prvním výletě "po stopách partyzánů" který se uskutečnil u příležitosti výročí 9.května kdy nás Rusáci spolu s komunistama a partyzánama osvobodili od fašistického Jhá, protože tenkrát ještě byli Rusáci hodný. Myslím, že jim pomáhal i Hrdý Bud-žes, proto o něm asi pořád recitujeme.

Šli jsme přes pole, lesy a louky, kde za druhé světové války běhalo neskutečné množství fašistů a partazánů. Partyzáni bydleli v zemljankách. Zenljanky to jsou takový díry do země, který vymysleli v Sovětském svazu. A když někdy náhodou fašisti nějakýho partyzána zastřelili, tak ho ti kolegové partyzáni zahrabali do země. Ale neudělali mu vůůůbec žádněj hrobeček, naopak dlouho po tý hlíně dupali a skákali a a pak to zaplácali nějakým mechem, chvojím a šiškama, aby ho nikdo nenašel. Němci nic nenašli. No já teda nevím proč, poněvadž už byl stejně mrtvej. Ale je to pravda, protože to nám všecho vyprávěl pan Vladimír.

Pan Vladimír není náš vedoucí, ale slečna Anděla ho vzala s sebou, protože pan Vladimír ja specialist na partyzány. Von vypadá úplně jako Ježíšek, když byl ukřižovanej, a úplně stejně se mračí. A když se ho Lenka Krátká, to je dcera pani učitelky Krátký, když se ho zeptala: "pojd' sem Lenko"

LENKA: „Nejdu“

HELENKA: Pojd' sem, zeptej se ho

LENKA: „Soudruhu Vladimíre, že vy se jmenujete podle soudruha Iljíče Lenina?“

VLADIMÍR: „Nóó je to možný, voni mě naši moc nechtěli, soudružko holčičko.“

HELENKA: Ale to už ho slečna Anděla táhla za borovici a hrozně tam šermovala rukama a vykřikovala a potom když sepan Vladimír vrátil tak už se tvářil úplně jinak. Konečně se setmělo, my jsme rozdělali ohníček, pekli jsme si buřty a slečna Anděla hrála na kytaru.

Na kytaru píseň -polární noc-

D A7
Polární noc má zvláštní moc, každého přepadne smutek,
D
Němec i Brit, křesťan i Žid, každý by nejraději utek',
G D E7 A7
ba i ti šikovní Žaponci se silami jsou na konci,
D G D A7 D
jen jeden z národů neskoná, hrůzy severu slavně překoná!
A7
Tam, kde hy-, tam, kde hy-, kde hynuli vlci,
D
tam, kde hy-, tam, kde hy-, kde hynuli vlci,
G
tam, kde hy-, tam, kde hy-, kde hynuli sobi,
A7 D A7 D A7 D

Čech se přizpůsobil, Čech se přizpůsobil!

HELENKA: Pan Vladimír pak vytáhnul pivo a začal nám konečně vyprávět o životě partyzánů.

Bylo to nesmírně dobrodružné a poučné, ale stejně mě vrtalo hlavou, jak je to možný, že za tý druhý světový války se tolik partyzánů ukrývalo v těch našich Ničínských když ty naše Ničínský lesy jsou takový strašně řídký a hrozně krátký. Takže člověk hnedko dojde na konec. Jenomže pan Vladimír mi vysvětlil, že ty ničínský partyzáni žeto byl takovej zvláštní druh partyzánů. Voni byli děsně mrňavý a děsně hbití, A strašně rychle uměli kličkovat mezi stromama a dokonce na ně l šplhali. No jo, ale protože měli opravdu ale fakt dost těžký podmínky, tak jich stejně dost padlo a proto je jich kolem Ničina tolik zakopanejch.

Na kytaru píseň -Skal a stepí-

1. Ami Skal a stepí , hladový G a roztrhán C,
R: (2x) Dmi s puškou v ruce, s ohněm v srdci,
C uhání E vpřed partyzán Ami

2. V Ukrajině a Povolží, jak hejna hladových vran,
R: řadí bílých eskadrony,
uhání vpřed partyzán

3. Od Baltu s větrem o závod až po Tichý oceán,
R: rozmetal divize bílých,
slavný rudý partyzán

4. Všechna síla, štěstí, život, byl jim revolucí dán,
R: proletářům všeho světa,
příkladem buď partyzán

HELENKA: Oheň pomalu dohořival, všichni mlčeli, já myslím, že se báli, já teda hrozně Když v tom pan Vladimír vstal a ukázal prstem mezi stromy.

VLADIMÍR: „Tak hele, vidíte támhletu velikou hromadu šišek? Nezdá se vám to podezřelý? No mě jo. A nebo támhleten měkkej mechovej dolíček ve tvaru obdélníku je taky dost zvláštní, co? Hele, nás je tady — dva, čtyři, šest — tak se rozdělíme do dvojic, vezmete si kapesní nožičky a klacky a prozkoumáte ty zlověstný místa. Jestli mě můj instinkt odborníka neklame, tak... No, nechci vás strašit. Vidíte ten nůž?“

HELENKA: a vytáhl odněkud strašně velkéj tesák.

VLADIMÍR: „Ten jsem si vzal jednomu, co jsem ho loni kousek odtud vykopal. Psaly o tom tehdy všechny noviny. Tak se do toho pusťte, jestli se ovšem nebojíte.“

HELENKA: „Nebojíme,“ zašeptal Secký, kterému hrozí dvojka z chování.

VLADIMÍR: Výborně, vaše soudružka vedoucí má taky starch, ale to není žádná hanba. Důležité je umět ho překonat.

HELENKA: Začali jsme hrabat. Myslela jsem na to, že má Pepa dneska narozeniny a že bude oslava. A bála jsem se aby mi nezavřeli všechny krámy, když už je taková tma. Hlavně tu drogerii na náměstí . Když v tom Secký zařval: Ty vogo noha!!!

Tesák mi vypadl z ruky, Zdena začala řvát. Krátká se svalila, jako by ji někdo podkopl obě kolena. A Secký se chechtal a skákal do vejšky.

Teda ty jsi vůl Secký, ty jsi takovej vůl, soucit soucit. Já ti dám soucit. No co co co. Já ti dám co co co. Krátká se naštvála, řekla že se na nákyho partyzána může klidně vypadnout, vytáhla horalku a začla svačit. Lenka Krátká tralala se nám strachy posrala. To zpíval Secký. Secký ta jseš takovej vůl. No co soucit soucit. Já jsem se musela smát i když dobře vím, jaký to je, když se všichni smějou tomu jednomu. No ale, když vona ta Krátká – vid' Zdeno – já nevím.

Najednou jsem narazila na něco tuhýho. Jsem si myslela, že je to kámen, ale nešlo s tím hnout. Ty Zdeno. Řekla jsem takovým zvláštním hlasem jako kdybych měla angínu. Prosím tě můžem mi pomoct? Děkuju, jseš fakt kámoš. Páčili jsme obě dvě. Na jednu stranu, na druhou stranu, ale nechtělo se to hnout až najednou áááá, byl to partyzán. Ty vago, ty vago to je drsný to je drsný. Teď najednou Secký vid', teď najednou. Před chvilkou to bylo úplně normální. Zdena řvala a řvala tak dlouho až konečně přišel pan Vladimír i slečna Anděla. Ale ta slečna Anděla šla tak nějak divně. Divně se motala, motala, byla taková celá pocuchaná. Až pak jsem si všimla, že má úplně na padrt' rozbitý ta svoje děsně silný brejle

VLADIMÍR: Tak panstvo pojďte, zpátky musíme jít na autobus. Nemůžeme jít pěšky, protože slečna Anděla si lehla ...sedla na brejle. Tak prokázali jste velkou odvahu. Máte můj nehynoucí obdiv. Jdeme.

HELENKA: No počkejte, počkejte pane Vladimíre. Toho partyzána musíme nahlásit alespoň na Veřejnou bezpečnost. No jasně jasně, to jsme se na to klidně mohli vypadnout ne? My se tady dřeme a nikdo se vo tom ani nedoví ne. Podpořil mě Secký. Díky Secký. No není zač.

VLADIMÍR: No tak dobře, dejte to sem. Jdeme.

HELENKA: A vrátili jsme se zpátky do Ničina. Měla jsem štěstí, protože drogerie na náměstí byla otevřená. Ale když jsem stála frontu u kasy, všimla jsem si, že na náměstí spolu stojí Anděla s panem Vladimírem a tak nějak různě dělaj takový pohyby a pusinkujouse až najednou pan Vladimír vytáhnul partyzána a hodil ho do popelnice. Potom odešli. Obezřetně jsem vyšla z drogerie. Nenápadně jsem dávala pozor, jestli mě někdo nesleduje. Třeba kapitán Kloss. Když jsem viděla, že vzduch je čistý, šáhla jsem do popelnice, vytáhla partyzána a strčila ho do chlabníku. Jenomže von byl hrozně dlouhej. Tak jsem ho musela krýt vlastním tělem. To jsem viděla v televizi. Ale když jsem došla k divadlu potkala jsem herečku Berenčičovou. Vona je v tom divadle ještě úplně nová, tak já nevím jak se jmenuje křestním jménem

BERENČIČOVÁ: Ahoj Helčo. Kam neseš tu prasečí kost? To dostane Pepa k narozeninám jo?

HELENKA: To není žádná prasečí kost, to je partyzán.

BERENČIČOVÁ: Hele já jsem ze selskýho, mě nevoblafneš. Tak jo, no. Já tam večer taky přijdu, ale až po zkoušce a to ty už budeš dávno chrnět. Tak čááu.

HELENKA: Čau. Teda ta byla drrzá. No ale co když měla pravdu? Tak jsem pro sychr toho partyzána ukryla v křoví před naším barákem a šla jsem na dorty.

Všechno nejlepší, Pepo

PEPA: Díky Helčo, díky

HELENKA: Dorty byly, ale ještě předtím byl řízek s bramborovou kaší. Tak jem se ptala Kačenky: Prosímtě Kačenko, ten řízek je z krávy, nebo z prasete?

KAČENKA: (z portálu) Z prasete

HELENKA: A nezbyly nám tady po tom praseti nějaký kosti?

KAČENKA: *(z portálu)* Ale Helenko v řízkách přece žádný kosti nejsou. Jestli máš hlad, tak si můžeš výjimečně přidat.

HELENKA: Tak jsem si přidala ty dorty a vyprávěla o panu Vladimírovi. Pepa se ptal Kačenky kdo to je, že ho nezná a Kačenka řekla že je to takový obyčejný SL (eSeLko) Já jsem samozřejmě nevěděla co to znamená, ale podle toho jak se tvářil Pepa to vypadalo, že ani on neví co to znamená. Rafinovaně jsem předstírala, že si musím dojít pro něco do kuchyně a bedlivě jsem naslouchala. Kačenka Pepovi vysvětlila, že eSeLko je druhý nejhorší typ chlapa – sexuální loudil. A pak řekla, že jedinej ještě horší typ je NSL (eNeSeLko) to je totiž neúspěšnej sexuální loudil. Musela jsem dělat, že to neslyším, ale vrtalo mi hlavou co je to to sexuální, protože už jsem to dřív někde zaslechla. Jak jsem tak nad tím přemýšlela, přišel do kuchyně Pepa a byl už trochu opilej a tak jsem se ho na to přímo zeptala.

PEPA: *(Rozvázně se posadí, vezme si Helenku na klín)* Sex holčičko, sex je německy šest.

HELENKA: Tak jsem byla ráda, že v tom mám konečně jasno. A pak se stala nádherná věc, protože Kačenka Pepovi koupila vopravdickej gramofon a k tomu tři gramofonový desky. Mou vlast od Bedřicha Smetany, Lidové písně od Waldemara Matušky a Ztracenka zpívá asi od Ztracenky. A potom všichni se všichni pusinkovali a veselili a tancovali a zpívali.

ZVUK HB 09 Slavíci z Madridu

HELENKA: *(během písně křičí do publika)* A na mě při tom zpívání a tancování úplně zapomněli. A když si na mě vzpomněli, tak mě poslali spát.

(lehne si na forbínu a spí, ostatní dál zpívají a odtančí)

5.část – Miluška Voborníková

HELENKA: Ráno jsem na partyzána úplně zapomněla a když jsem šla ze školy, tak už tam ta prasečí kost nabyla.

Partyzán ve křoví sice nebyl, ale vůbec mi to nevadilo, protože úplně nejlepší věc ze všech, co jsem se tenhle měsíc dozvěděla, je ta, že za čtrnáct dní bude mít v Ničíně koncert moje úplně nejvíc nejoblíbenější zpěvačka. A ta zpěvačka se jmenuje Miluška Voborníková.

ZVUK HB 10 Gimi-det-ding

(Helenka tančí)

Těšila jsem se na Milušku Voborníkovou skoro jako na Vánoce nebo možná ještě víc, protože Vánoce jsou každý rok, ale Miluška Voborníková v Ničíně ještě nebyla. Je to moje nejmilejší zpěvačka úplně ze všech, tak jsem ji chtěla vidět a myslela jsem si, že bych se s ní mohla i seznámit, když můžu do divadla i zadem. Nakreslila jsem obrázek, na kterým jde Miluška Voborníková po louce, má princeznovský šaty a já jí nesu vlečku, a chtěla jsem jí ho po koncertě dát. Myslím, že se mi poved, protože jsem ho nakreslila podle plakátů, který v Ničíně všude visely.

Chtěla jsem si jeden takovej plakát vzít domů, ale v žádným krámu, kde ho měli za výlohou, mi ho nechtěli dát ani prodat, tak jsem si musela stoupnout na chodník před samoobsluhu a kreslit venku. Jedna hloupá pani mi vynadala, co tam překážím, protože nevěděla, že malíři takhle normálně malujou, venku.

Musela jsem jí to vysvětlit, ale stejně to asi nepochopila, protože za chvíli šla znova kolem a řekla mi: „Ty seš tady ještě? Holčičko, ty jsi mě tak rozčilila, že jsem zapomněla koupit sádlo.“

No ale hlavní bylo, že budu mít pro Milušku dárek, za kterej by mi třeba mohla dát svoji opravdickou fotografii s podpisem. *(Helenka je veselá)*
(potichu hraje něco pomalého od Milušky)

ZVUK HB 11 ???

(během hudby Helenka zesmutní) To jsem ale ještě nevěděla, co se stane. Jsem hrozně nešťastná, protože se mi zase stala taková nemilá věc. Vlastně úplně strašná, příšerná věc a nejhorší na tom je, že za to může Kačenka. Taky s ní ještě moc nemluvim. Za trest jí říkám jenom to, co musím, a ne to, co bych chtěla. Ale nevím, jestli si toho všimla.

Miluška měla přijet v sobotu a naši mi slíbili, že když do té doby nedostanu žádnou špatnou známku, zůstaneme v Ničině a někdo se mnou na ten koncert půjde. Jenže v pátek dostala Kačenka pohled, na kterým bylo napsáno, že v sobotu přijede do Zákopů teta Irma s Arnoštem, s Mařkou a s jejich pitomou holčičkou Soňou a že by nás taky rádi viděli.

Já jsem si ten pohled přečetla a vůbec mě nenapadlo se leknout, protože jsem si myslela, že Kačenka je hodná a pravdomluvná jako dědeček František a že když něco slíbí, tak to taky splní. Ale Kačenka mě zradila. Když jsem přišla ze školy, už balila věci do Zákopů a tvářila se při tom jakoby nic.

Zeptala jsem se, proč balí, když přece nikam nejedeme, a Kačenka řekla, že jedeme, protože přijede milá návštěva, že je to jiná situace a že jsem přece rozumná holčička. Zkoušela jsem ji přemluvit, vysvětlila jsem jí, že Milušku Voborníkovou MUSÍM vidět, potom jsem se rozbřečela, a když nic nepomohlo, řekla jsem jí, že je lhářka. Kačenka mě plácla a řekla, že to holt bez pitomý Milušky Voborníkovy musím nějak přežít. To řekla! Řekla — pitomá Miluška Voborníková — i když ví, co pro mě Miluška Voborníková znamená. Šla jsem do svého pokojíčku, zavřela jsem dveře, otevřela jsem okno a křičela jsem ven:

„Pitomá teta Irma! Pitomej Arnošt! Pitomá Mařka! Pitomá, blbá Soňa!“

Ale do Zákopů jsme stejně jeli. Schválně jsem Pepíčka učila říkat kurva a prdel. Neumí sice ještě říkat r, ale to nevádí, to se časem naučí a moc se mu to líbilo.

Celou sobotu se v Zákopech nic nedělo, jenom jsme čekali na návštěvu. Pepa ležel na gauči, babička s mámou vařily a uklízely Pepíček si hrál a dědeček mi vyprávěl o historii Zákopů a všelijaký jiný zajímavosti.

Čekali jsme tam až do večera a nic se nestalo, protože žádná návštěva stejně nepřijela.

Teta Irma přijela místo v sobotu v neděli. Byla jsem na Kačenku tak našťvaná, že jsem měla chuť Arnoštovi a tetě naschvál říct, že jsou pitomý, ale nakonec jsem to neřekla. Dědečkovi se taky návštěvy tety Irmy nelíbí, i když nic neříká. Ale já a dědeček nemůžeme o ničem rozhodovat.

Já jsem ještě moc malá a dědeček nevím proč. Podle mě si nechá všechno moc líbit.

Teta Irma muchlovala Pepíčka na klíně a vyptávala se ho, jak se má. Pepíček žvatlal: „Kulva, pldel, Miluška Vobolníková.“ Teta mu moc nerozuměla, ale pochopila, že říká něco o nějaký Milušce, a řekla: „Tak tebe už zajímají děvčata, Pepíčku. Tak víš co, běž si hrát se Soňou“

Jak mluvili o té Milušce, napadlo mě, že Miluška Voborníková už má po koncertě a je dávno zpátky v Praze, a musela jsem honem myslet na Hrdýho Budžese, abych se zase nerozbřečela.

Často přemejšlím, jestli byl Budžes komunist. Možná, že jo, když o něm pořád recitují. To by byla škoda, jinak je mi hrozně sympatickej. Před lampionovým průvodem se taky recitovalo, většinou samý básničky o revoluci, jenom Štefančíková z pátý třídy říkala tu tajemnou o Budžesovi. Ona ji recituje při každý slavnosti, na VŘSR, na osvobození, na Vítěznej únor i na Den dětí. Já pořád nevím, kdo to ten Budžes vlastně byl, ve škole jsme se o něm nic neučili.

Možná bych se na to mohla zeptat Zákopeckýho dědečka, který ví skoro všechno a vždycky mi umí všechno vysvětlit a taky umí napodobovat zvířata, třeba jak ježci dupou, nebo jak dávají lišky dobrou noc. Což bych tedy dost ráda viděla ve skutečnosti.

Ale říkám si, že to třeba moh bejt nějakej statečnej indián jako Vinetú. Von to asi spíš byl někdo takovej jako Julius Fučík nebo Maruška Kudeříková, ale to je jedno. Určitě to byl hrdina.

A před tím lampiónovým průvodem to znělo tak nějak tajemně.

VŠICHNI BEZ HOLČÍČEK: *(Mates a velké holky přijdou s lampióny a jeden dají Helence. Všichni stojí na forbíně, připraveni na děkovačku. Světla potemní. Helenka recituje..)*

HELENKA:

A hrdý buď, žes vytrval,
žes neposkvrnil ústa ani hrud'
falešnou řečí.

Takový byl můj lid
se srpem a kladivem.

Na jitřní čekal svit,
čekal a věřil.

Hrdý buď, žes...

To je přece úplně strašně hrdinský.

HOLČÍČKY: *(přiběhnou po čtyřech převlečené za lišky)*

HELENKA: ... tak dobrou noc.

MATES: Dobrou noc

M+M: Dobrou noc

HOLČÍČKY: Dooooobrooooo noc

ZVUK HB 12 děkovačka Úsměv je lék

----- konec -----

ZVUK HB 01 Internacionála apod. 80min. (str.2)

ZVUK HB 02 Dobrý den (str.2)

POUZE Pokud nezvoní budík na peřínáku !!! (ZVUK HB 03 Budík) (str.3)

ZVUK HB 04 Rozcvička (str.3)

ZVUK HB 05 Rolničky, rolničky (str.6)

ZVUK HB 06 Vánoce, vánoce přicházejí (str.6)

ZVUK HB 07 Čelisti, nebo Vřískot (str.7)

ZVUK HB 08 reklamy (str.8)

ZVUK HB 08 Dítě školou povinné(str.10)

ZVUK HB 09 Slavíci z Madridu (str.14)

ZVUK HB 10 Gimi-det-ding (str.14)

ZVUK HB 11 ??? (str.15)

ZVUK HB 12 děkovačka Úsměv je lék (str.16)

POZNÁMKY:

co nám chybí:

- cinkající větvičky pro Hříbečky (Luboš)

- kost partyzán (Honza)

- luk pro Ivana (DV)

- vyřešit cinkající stromek (Honza)

- světlo do lampiónů (Honza)

- obaly na převoz kulis (Honza, Blanka)

Tělocvikář

Spartakiáda

Chemické cvičení